

اداره خانگی :

فصله هفتاد و نهم بازار می صاحب خیر عاتق.

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τριτάτη γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ

ΑΣ είχαν όμιλήσει προχθές διά τήν σημασίαν τής υπογραφής τόσοσ από ήθικης, όσον και από νομικης όπόψεως, και σας έξέθεσα, μάλιστα, και τας συνέπειας, τας όποιας εμπορεί να έχη μία κακή χρήςις τής υπογραφής.

Σήμερον δά σας όμιλήσω διά τήν υπογραφήν, σχετικώς με τα φιλολογικά έργα, και γενικώς με τα έργα τής πνευματικης δημιουργίας.

Όταν εις τό έξώφυλλον ένός βιβλίου βλέπετε έν όνομα, και τό όνομα αυτό παρουσιάζεται ως συγγραφέας του έργου, άμέσως έχετε δικαίωμα να σκεφθήτε :

— 'Ο άνθρωπος αυτός έδημιούργησε τό έργον, τό συνέγραψε.

Τί σημαίνει αυτό ; απλούστατα, ότι αι ιδέαι, που είναι γραμμέναι εκεί μέσα, αι πληροφορίες, τας όποιας εύρίσκετε εις αυτό, είναι ιδέαι και πληροφορίες, προερχόμεναι από τό πνεύμα του συγγραφέως και από τήν ιδιαιτέραν, τήν άτομικήν εργασίαν του.

Βεβαίως—και αυτό εφαρμόζεται περισσότερο διά τα επιστημονικά έργα—δέν αποκλείεται, επιβάλλεται μάλιστα, όπως ό συγγραφέας λάβη ύπ' όψιν και έργα, τα όποια έξεδόθησαν προηγουμένως επί του ίδιου θέματος, αλλά πρέπει να προσθέσθι κάτι τι εις αυτά, να βάλη κάτι ιδιόν του, να προαγάγη τό ζήτημα ή τήν μελέτην του θέματος.

Άχ, άντι να κάμη αυτό, άρκεσθή να αντιγράψη εκείνους, οι όποιοι έγραψαν προηγουμένως, τότε κατηγορείται, ότι είναι πνευματικός κλέπτης και άπατεών.

Επίσης, όταν βλέπετε έν όνομα κάτω από έν μικρότερον πνευματικόν έργον : έν άρθρον, έν διήγημα, έν ποίημα, αυτό δά ειπεί, ότι τό πρόσωπον εκείνο διακη-

ρύπτει, ότι τό έργον αυτό είναι καθ' όλοκληρίαν ιδιόν του, είναι ιδιόν του δημιουργήμα.

Άν τό έργον, τό διήγημα, τό άρθρον ή τό ποίημα είναι έκ μεταφράσεως, τότε πρέπει να δηλωθή τοῦτο και να σημειωθή και τό όνομα του ζένου συγγραφέως, άκόμη και αν τό έργον είναι διασκευή ή παραλλαγή άλλου έργου.

Άν ό υπογράφων δέν τα δηλώσθι αυτά και αφήσθι διά τής σιγής του να έννοησθι, ότι τό έργον είναι καθ' όλοκληρίαν ιδιόν του, ένά δέν είναι, τότε δεικνύει άνειλικρίνειαν, προδίδεται, ότι ψεύδεται και ότι θέλει να επιδειξθι ζένους δησαυρούς ως ιδιόν του.

Τι δά έλέγατε, άίφνης, αν ένας φίλος σας σας ειπή :

— Βλέπεις τό κτήρι αυτό ; είναι ιδιόν μου, έγώ τό έκτίσθι, είναι ιδιοκτησία μου,

και σας τα λέγει αυτά, ένφ σεις ζεύρετε, ότι όχι μόνον δέν είναι ιδιόν του, αλλά ούδέ τό ζεύρει καλάς ;

Τήν ιδίαν έντύπωσιν προξενοθν και εκείνοι, οι όποιοι, υπογράφοντες έν έργον, σας λέγουν με αυτήν τήν πράξιν των :

— Είναι ιδιόν μου, ένφ δέν είναι ιδιόν των, ένφ τό άντέγραψαν άπ' άλλου, ένφ τό έπήραν από ζένον πνεύμα.

Όποιος θέλει να φαίνεται, ότι έχει περιουσίαν περισσότεραν τής αληθίνης, όποιος θέλει να φαίνεται πλουσιώτερος με ζένον, με κλεμμένα πράγματα, κατακρίνεται από όλον τον κόσμον. Όποιος παρουσιάζει ζένα έργα ως ιδικά του, όχι μόνον κατακρίνεται, αλλά και γίνεται καταγέλαστος.

Δι' αυτό προσέξατε πολύ εις όσα γράφετε. Μη νομίσετε, ότι σας είναι συχωρημένον να κλέπτετε μίαν πνευματικήν ιδιοκτησίαν άλλου και να τήν παρουσιάζετε ως ιδικήν σας. Πρέπει να έχετε τήν εύθύτητα και τήν ειλικρίνειαν διά να όμολογήσετε, ότι τό έργον αυτό τό έδανείσθητε άπ' άλλου, ότι τήν κεντρικήν ιδέαν τήν έπήρατε από άλλον συγγραφέα, ότι, τέλος, τό μεταφράσατε και δέν τό έδημιουργήσατε.

Άνεκάλυψα, ότι πολλά παιδια αντι-

γράφουν και στέλλουν τό άντιγραφέν προς δημοσίευσιν με πολύ έλαφράν καρδίαν.

Άνοιγουν, άίφνης, έν βιβλίον, έν περιοδικόν, εκεί βλέπουν μίαν ώραιαν διήγησιν, έν κομψόν διηγηματάκι.

— Ά ! αυτό είναι καλόν διά τό Παιδικόν !

Παίρνουν, λοιπόν, χαρτί και μελάνη και αρχίζουν τήν άντιγραφήν, βάζουν τήν υπογραφήν των ! και τό στέλλουν.

Η κρίσις των, βέβαια, είναι λογική. Τό διηγηματάκι εκείνο ή τό ποίημα ήσαν κατάλληλα διά τό Παιδικόν, αλλά δέν είχαν δικαίωμα να τό στείλουν και να τό υπογράψουν αυτοί, χωρίς να αναφέρουν, ότι είναι άλλου συγγραφέως ή άλλου μεταφραστού.

Έβαλαν τήν υπογραφήν των, χωρίς να ειξεύρουν τί σημασίαν έχει ή υπογραφή, που τίθεται κάτω από τα φιλολογικά έργα. Υπέγραψαν καθίως βάζουν τό όνομά των εις τό κάτω μέρος τής σελίδος του τετραδίου τής άντιγραφής, που έχουν εις τό σχολείον.

Είτε άντέγραψαν μίαν σελίδα από τό Εθαγγέλιον, είτε μερικούς στίχους από τον Όμηρον, είτε από τό αναγνωστικόν των, αυτοί βάζουν τήν υπογραφήν των εις τό τέλος του γραφικού των καθηκόντος.

Άλλά εις τήν περίστασιν εκείνην ή σημασία τής υπογραφής είναι άλλη σημαίνει :

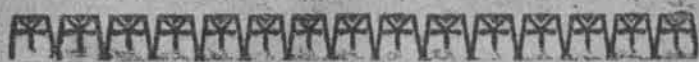
— Έγώ άντέγραψα τήν σελίδα αυτήν τα λάθη τα όρθογραφικά και ό χαρακτήρ ό γραφικός είναι ιδικά μου.

Έν όμως περιοδικόν δέν είναι τετραδιον σχολικών καθηκόντων και αι υπογραφαί, που βλέπετε κάτω από τα δημοσιευόμενα, μάς λέγουν αναλόγως :

— Έγώ τό συνέγραψα, τό μετέφρασα ή τό διεσκεύασα.

Δέν είναι κατηγορία ή όμολογία αυτή. Κατηγορία, και μάλιστα φοβερά, είναι να ανακαλυφθήτε, ότι παίρνετε ζένα πτερά δια να στολίσετε τό σώμά σας και να τα παρουσιάσετε ως ιδικά σας.

Ζεύρετε τον μύθον του κολεού και του παγωνιού ; Θέλετε να φανήτε έξίσου καταγέλαστοι ;

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ιδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδομένου ἐβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
> τὸ ἐξωτερικὸν > > > Φρ. 20

Αἱ ἐγγραφαὶ προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΪΡΑΜ

Ένας μέγας βασιλεὺς εἶχε ἓνα πολὺ μικρὸν γελωτοποιόν. Ὁ γελωτοποιὸς ἐκεῖνος ἦτο νάνος καὶ ἀσημοκαμωμένος. Μὲ τὰς κινήσεις του ὅμως, μὲ τὰς ὀμιλίαις του καὶ μὲ τοὺς ἀστεϊσμούς του ἔκαμνε τὸν σκυθρωπὸν βασιλέα νὰ γελᾷ καὶ νὰ εὐχαριστῆται.

Ὁ νάνος αὐτὸς ὠνομάζετο Καΐράμ, ὀμιλοῦσε πρὸς ὅλους μὲ πολλὴν οἰκειότητα καὶ ἐλευθερίαν. Ὅλους τοὺς ἔλεγεν ἀδελφούς· ἀπὸ τὸν βασιλέα ἕως τὸν μικρότερον ὑπῆρτην καί, διὰ νὰ μὴ ἐξαιρέση κανένα, ἔλεγεν ἀδελφὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμη.

Δι' αὐτὸ ὅλοι τὸν ἐφώναζαν: ἀδελφὸν Καΐράμ.

Ὁ νάνος ὅμως εἶχε πολὺ καλὴ καρδιά, ἀγαποῦσε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἠρέσκετο νὰ δίδῃ ἐλεημοσύνας.

Ὁ βασιλεὺς κάθε ἐβδομάδα τοῦ ἔδιδε 10 μετρήτια· ὁ ἀδελφὸς Καΐράμ τὰ ἐμοίραζεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τὸ βράδυ διηγείτο εἰς τὸν βασιλέα πῶς τὰ ἐξώδευσε.

Μίαν φορὰν ἐζήτησε νὰ ἐλεήσῃ καὶ τοὺς πτωχοὺς, ποῦ εἶναι εἰς κάποιο χωριό. Ἐπῆγε, λοιπὸν, ἕως ἐκεῖ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνυκτώθη, ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς ξενοδοχεῖον. Ὁ ξενοδόχος τὸν ἐστρώσεν εἰς ἓνα δωμάτιον καί, ἀφοῦ τὸν εὐχίθη καλὴν νύκτα, τὸν ἀφῆκεν.

Ὁ ἀδελφὸς Καΐράμ παρετήρησε τότε, ὅτι εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον ἐκοιμάτο καὶ ἓνας φοβερός λωποδύτης. Ἀνησύχησε, δὲν ἠμποροῦσε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐπερίμενον.

Ἐπὶ τέλους, ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὰ δέκα μετρήτια, ποῦ εἶχε ἀκόμη, τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, τὰ ἐμοίρασεν εἰς δύο, ἀνὰ πέντε, καὶ ἐστράφη εἰς τὸν λωποδύτην.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, σῆκω· ξύρω, ὅτι δὲν κοιμᾶσαι, ἀλλὰ κάμνεις, ποῦ κοιμᾶσαι, καὶ

ἔχεις τὸν νοῦ σου εἰς τὰ χρήματά μου. Νά τα, ἀντὶ νὰ μὲ τὰ κλέψῃς διὰ τῆς βίας καὶ μυστικά, ἐγὼ σοῦ τὰ δίδω φανερά καὶ ἐλεύθερα. Ἴδου αὐτά, εἶναι δέκα μετρήτια· πάρε σὺ τὰ πέντε, κρατῶ κ' ἐγὼ τὰ ἄλλα πέντε. Ἄπ' αὐτὰ πάλιν θὰ δώσω δύο εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ τὰ τρία θὰ μοιράσω εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ὁ λωποδύτης, ὅταν ἤκουσεν αὐτά, ἠπόρησε καὶ δὲν ἐπίστευεν, ὅτι εἶναι ἀλήθεια. Ὁ νάνος ἐξηκολούθησε:

— Πάρε τὰ χρήματα, εἶπεν, ἀλλ' ἓνα πρῶγμα σὲ συμβουλεύω, νὰ ἀλλάξῃς δουλειὰ καὶ νὰ μὴ εἶσαι πειὰ λωποδύτης καὶ κλέπτης. Οἱ κλέπται καὶ οἱ ἄδικοι τιμωροῦνται, φυλακίζονται καὶ χάνουν καὶ τὴν ζωὴν των. Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος των.

Ὁ λωποδύτης εἰς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μικροῦ νάνου συνεκινήθη, μετενόησε καὶ ἔγινε τίμιος ἄνθρωπος.

Ὁ ἀδελφὸς Καΐράμ δὲν ἔδιδε μόνον ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλ' ἀγαποῦσε νὰ τοὺς βοηθῇ, ὅταν ἐργάζονται. Τοὺς ἐβοηθοῦσε ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅταν ἦρχετο τὸ μεσημέρι, ἄφινε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐπήγαινε εἰς τὰ σπίτια τῶν πλουσίων καὶ τῶν μεγιστάνων διὰ νὰ φάγῃ. Αὐτὸ τὸ ἔκαμνε τακτικά.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς μεγιστάνους τὸν ἠρώτησε:

— Πῶς συμβαίνει αὐτό, νὰ βοηθῆς τοὺς πτωχοὺς ἐργάτας, νὰ δουλεύῃς μαζί των καὶ μόνον τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ νὰ θυμᾶσαι τοὺς πλουσίους;

Ὁ ἀδελφὸς Καΐράμ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραμίαν του καὶ ἀπήντησεν:

— Ἀκουσέ με, ἀδελφέ, ἕως τὴν ἡμέραν, ποῦ θὰ γίνῃς καὶ σὺ πτωχός, ἐγὼ θὰ ἐρχομαι εἰς τὸ σπίτι σου μόνον διὰ νὰ τρώγω, ὅταν ὅμως πτωχεύσῃς, τότε θὰ δουλεύω σὲ σὲ καὶ θὰ τρώγω εἰς τὸ σπίτι τοῦ πτωχοῦ, ποῦ θὰ ἔχη γίνῃ πλούσιος.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μικροῦ, ὁ πλούσιος συνῆλθεν, ἐσκέφθη, ὅτι τὰ πλοῦτη δὲν εἶναι σταθερὰ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ὅτι ἦτο δυνατόν καὶ αὐτὸς νὰ πτωχύνῃ, καὶ δι' αὐτὸ ἐβοηθῆ καὶ αὐτὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ δὲν τοὺς περιγελοῦσεν.

Ὁ βασιλεὺς παρετήρησεν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς Καΐράμ ἐξώδευε πολὺ τὰ ρουχά του. Σχεδὸν κάθε ἡμέραν ἦθελε κοί μίαν φορεσίαν. Ὁ βασιλεὺς ἐθύμωσε καὶ τοῦ λέγει:

— Δὲν μοῦ λές, ἐσὺ τί κάμνεις τὰ ρουχά σου καὶ κάθε τόσον ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλα καινούργια;

— Ἀδελφέ βασιλεῦ, ὅταν βγαίνω στὸν δρόμον ἀνταμόνω τὸν Θεὸν καὶ τοῦ τὰ δίδω.

— Ἀνταμόνεις τὸν Θεόν; Περιέργων, ἐγὼ οὐδέποτε τὸν συνήτησα στὸν δρόμον μου.

— Τὸν ἀντάμωσες, ἀδελφέ βασιλεῦ, καὶ δὲν τὸν ἐγνώρισες; εἶναι ὁ πτωχός, ὁ ἐπαίτης, ὁ κουρελιάρης, ὁ πεινασμένος.

— Τί μοῦ λές; δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ περιγελᾷς τὸν Θεόν.

— Δὲν τὸν περιγελοῦσες, λέγω ὅ,τι μᾶς εἶπε. Δὲν μᾶς εἶπεν, ὅτι οἱ πτωχοὶ ἔδω εἰς τὴν

γῆν εἶναι ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅποιος ἔλεει πτωχόν, δανεῖζει τὸν Θεόν; τὰ ρουχά μου, λοιπὸν, τὰ δίδω εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Εἰς κάποιο γεῦμα, τὸ ὁποῖόν ἔδιδεν ὁ βασιλεὺς, ἔβαλαν τὸν Καΐράμ εἰς ἄλλο τραπέζι, εἰς τὸ τραπέζι ποῦ ἐκάθηντο οἱ ὑπάλληλοι.

Εἰς τὸ τραπέζι ἐκεῖνο ἔφεραν οἱ ὑπῆρται μικρὰ ψάρια, ἐνῶ εἰς τὸ τραπέζι, τοῦ βασιλέως ἐπήγαιναν τὰ μεγάλα καὶ τὰ παχύτερα.

Ὁ Καΐράμ παρετήρησεν αὐτό. Ἐπῆρε τότε ἓνα μικρὸ ψαράκι ἀπὸ τὸ πιάτο του, τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὸ αὐτί του καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ὀμιλοῦσε μαζί του.

Ὁ βασιλεὺς τὸν εἶδε:

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, ἀδελφέ Καΐράμ;

Ὁ νάνος ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασε τὸ τραπέζι τοῦ βασιλέως.

— Ἀκουσε, ἀδελφέ βασιλεῦ, εἰς τὴν λίμνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἦλθαν τὰ ψάρια αὐτά, εἶχε πνιγῆ πρὶν κάμποσο καιρὸ ἓνας ψαράς· ἐρωτῶ, λοιπὸν, τὰ ψαράκια μου δι' αὐτόν.

— Καὶ σοῦ ἀπήντησαν;

— Βέβαια, ὅτι αὐτὰ εἶναι πολὺ μικρὰ ἀκόμη καὶ ὅτι μόνον τὰ μεγάλα ψάρια ἠμποροῦσαν νὰ μὲ πληροφορήσουν.

Ὁ βασιλεὺς ἐνόησε τὸν ὑπαινιγμὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀγαποῦσε τὴν ἰσότητά.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἦσαν τὰ κατορθώματα τοῦ ἀδελφοῦ Καΐράμ, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσαν ὅλοι, διότι ἦτο ἐξυπνος καὶ καλός.

(Mathilde Weil)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΗΝΟΣ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ὅταν ἡ πεταλοῦδα κουρασμένη ἀπὸ τὸ αἰώνιο πέταγμα τῆς ἡσυχάζῃ, τὸ παιδί, ποῦ τὴν βλέπει κουρασμένη τρέχει κί' ἀπ' τὴν φτεροῦγα τὴν ἀρπάζει.

Κ' ἐκεῖ, ποῦ τὴν νομίζει σκλαβωμένη, τοῦ φεύγει αὐτὴ καὶ γύρω φτερουγιάζει καὶ μονάχα σιὰ δάκτυλά του μένει σκόνη ψιλή, ποῦ σὺν ἀσῆμι μοιάζει.

*

Εἶν' ὁμοία ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου ἔδω κάτω: ποθεῖ τὴν εὐτυχία, τὴν κυνηγᾷ, κ' ὅταν νὰ τὴν πλησιάσῃ κατορθώθῃ, γοργά, σὺν ἀστραπῇ φεύγ' ἡ χαρὰ του καὶ τὸ χρυσὸ ἐνεργο, ποῦ τὸν πλανᾷ, ἄλλο δὲν εἶναι, παρὰ λίγη σκόνη.

(Alfred Despit)

Σ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΛΑΣ

σεν ο Μπριάν, αυτό σημαίνει, ότι είμεθα εις ηπειρον.

— Μπα και αμφιβάλλεις ακόμη; επανέλαβεν ο Δόνιφαν με ειρωνείαν.

— Θα είμεθα εις την ηπειρον της Αμερικής, όπου τα πουλιά αυτά υπάρχουν άφθονα. Αυτό ήθελα να είπω, απήντησεν ο Μπριάν.

Εις τας έπτά τού βράδυ άπεφάσισαν να σταματήσουν και να αναπαυθούν. Την επομένη θα επέστρεφον πλέον εις τού μέρος του Σλογκι.

Άλλως τε, τού βράδυ εκείνο δεν τους ήτο διόλου δυνατόν να προχωρήσουν περισσότερον προς νότον. Προς τού μέρος εκείνο έτρεχεν ο ποταμός, τόν όποιον έπρεπε να περάσουν κολυμβώντας. Άκόμη τού σκοτός δεν τους άφινε να παρατηρήσουν τα μέρη εκείνα.

Ο Μπριάν, ο Δόνιφαν, ο Βίλκοξ και ο Σερβής, άφοδ έγευματίσαν, έπεσαν να κοιμηθούν, διότι ήσαν κουρασμένοι. Την φοράν αυτήν θα έκοιμώντο εις τού υπαιθρον, κάτω από τόν άστερέοντα ουρανόν, ένφ ή σελήνη έβυεν εις τα άπέραντα νερά του Ειρηνικού Ωκεανού.

Ήσυχία μεγάλη επεκράτει εις την λίμνην και εις τα πέριξ. Τα τέσσαρα παιδιά έστριμώχθησαν κοντά εις πυκνούς θάμνους και έκοιμήθησαν τόσο βαθειά, ώστε και κεραυνός ακόμη κρότος δεν θα κατώρθωνε να τα έξυπνήση. Ή ήσυχία εκείνη της νυκτός δεν διακόπτετο ακόμη ούτε με ύλακάς, ούτε με φωνάς ζώων.

Έν τούτοις, εις τας τέσσαρας τού πρωί, πριν ακόμη ή αύγή λευκάνη τόν όρίζοντα της ανατολής, ο Φάν έδειξε σημεία ταραχής, έγαύγιζε βαθειά και έμύριζε τού έδαφος, ώσάν να ήθελε να τρέξει.

Ήτο έβδόμη πρωινή ώρα, όταν ο Μπριάν έσήκωσε τούς συντρόφους του, οι όποιοι έκοιμώντο ακόμη σφιγκτοτυλιγμένοι εις τα σκεπάσματά των. Όλοι άμέσως έπετάχθησαν εις τού πόδι και, ένφ ο Σερβής ήρχισε να τρώγη ένα κομμάτι γαλέτας, οι τρεις άλλοι προσεπάθουν να έρευνήσουν τού έδαφος, που ήτο πέραν του ποταμού.

— Καλά εκάμαμεν, έφώναξεν ο Βίλκοξ, και δεν επεχειρίσαμεν χθές να περάσωμεν τόν ποταμόν; θα επέφταμεν εις ένα μεγάλο βοόρκο.

— Πραγματικώς, απήντησεν ο Μπριάν, αυτό έδω είναι ένα μεγάλο τέλμα, τού όποιον εκτείνεται προς νότον και του όποιου δεν βλέπομεν, παρά μόνον τού τέλος.

— Κυττάξτε! έφώναξεν ο Δόνιφαν, κυττάξτε τί πολλές χήνες και πάπιες! Άν ήμεθα όποχρεωμένοι να περάσωμεν τόν χειμώνα μας έδω, δεν θα μας λείψη ποτέ τού κυνήγι.

— Και διατί όχι; απήντησαν ο Μπριάν, ο όποιος διηυθύνετο προς την δεξιάν όχθην του ποταμού.

Όπισθεν ύφουτο μία απόκρημνος άκτή, ή όποία απέληγεν εις άπότομον και κάθετον γραμμήν. Όσον δια τόν ποταμόν, αυτός παρουσίαζε πλάτος σαράντα ποδών.

— Κυττάξτε έδω, έφώναξεν ο Βίλκοξ, και δείκνυε ένα σωρόν πατρών, όμοιον με εκείνον, τόν όποιον είχαν ιδεί εις την άρχην.

Αί πέτριαι εκείναι έσχημάτιζον πέρασμα.

— Δεν υπάρχει αμφιβολία αυτήν την φοράν, είπεν ο Μπριάν.

— Όχι! κάμμία αμφιβολία! απήντησεν ο Δόνιφαν, δεικνύων μάλιστα και μερικά κομμάτια ξύλων, τα όποια ήσαν εις την άλλην άκραν τών πετρών.

Εξάπαντος τα κομμάτια εκείνα ήσαν από καρίνα κάποιας βάρκας.

Άλλά πλέον αυτού ούδέν φαίνεται, ότι πολλά έτη είχαν περάσει από την εποχήν, που εκείνο τού ναυάγιον είχε ριφθή εις την όχθην του ποταμού, ώστε ο άνθρωπος, που είχε περάσει άπ' εκεί, ή είχαν εύρει τούς όμοίους του ή απέθανεν εκεί, χωρίς να δυνηθή να αφήση την χώραν εκείνην.

Φαντάζεται, λοιπόν, κανείς την συγκίνησιν τών παιδιών εκείνων πρό τών σημείων της ανθρωπίνης ζωής.

Τότε ακριδώς κατώρθωσαν να εξηγήσουν την ταραχήν του σκύλου. Ο Φάν εύρέθη, λοιπόν, ένώπιον ίχνών ανθρώπου και δι' αυτό έσκάλιζε τού έδαφος.

— Παρατηρήσατε τόν Φάν, είπεν ο Σερβής.

Ο σκύλος είχε σταθή με τού ένα πόδι τενωμένο και με τόν λαϊμόν προτεταμένον. Έπειτα άποτόμως έρρίφθη προς ένα πλέγμα δένδρων, τα όποια εύρίσκοντο παρά την βάσιν τών βράχων, προς τού μέρος της λίμνης.

Ο Μπριάν και οι σύντροφοί του τόν ήκολούθησαν. Μερικά λεπτά κατόπιν έστάθησαν πρό γηραιάς όξυας, εις τόν φλοιόν της όποίας ήσαν χαραγμένα τα έξης:

F. B.
1867

Ο Μπριάν, ο Δόνιφαν, ο Βίλκοξ και ο Σερβής έμειναν πολλήν ώραν σιωπηλοί και άκίνητοι πρό της έπιγραφής εκείνης και θα έμενον επί πολυ άκόμη, αν ο Φάν δεν έχώνετο και έχάνετο προς τού αντίθετον μέρος. Ο σκύλος δεν επέστρεφεν, άλλ' ήρχισε να βγάξη δυνατά γαυγίσματα.

— Προσοχή! έφώναξεν ο Μπριάν, ως μη απομακρύνεται ο εις του άλλου και ως είμεθα έτοιμοι δια κάθε ένδεχόμενον.

Πραγματικώς, έπρεπε να φέρονται με πολλήν περίσκεψιν! ίσως όμιλος ίθαγενών εύρίσκετο εκεί κοντά και ή παρουσία των ήτο περισσότερον έπιφοβος, παρά έπιθυμητή, αν βέβαια ήσαν Ίνδοι άγριοι από τας φυλάς της Νοτίου Αμερικής.

Τα τυφέκια έγεμίσθησαν, τα ρεβόλβερ εις τα χέρια και τα παιδιά ήσαν έτοιμα δια να άμυνθώσι.

Τα παιδιά έπροχώρησαν, μόλις δέ είχαν κάμει μερικά βήματα, ο Δόνιφαν έσχυψε και έσήκωσε από τού έδαφος κάτι.

Ήτο μία σκαπάνη, της όποίας τού ξύλον ήτο τελείως σαπισμένον.

Ή σκαπάνη εκείνη δεν ήτο ούτε εύρωπαϊκής ούτε άμερικανικής κατασκευής, άλλ' κάτι πολυ χονδροειδές εξαιργασμένον πράγμα. Τού σίδηρόν της ήτο σκωριασμένον.

Έκει, εις τού μέρος εκείνο, κοντά εις τούς απόκρημνους βράχους, έφαινοντο ίχνη καλλιέργειας. Χανδάκια άκανόνιστα και έν είδος χωραφιού, τού όποιου ή από καιροϋ έλλειψις κάθε περιποιήσεως, τού είχε φέρει εις άγρίαν κατάστασιν.

(άκολουθεί)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Έκτός αυτού και κάτι άλλο τούς έκαμε να παραταίνουσαν τας άναζητήσεις των.

Χωρίς πλέον αμφιβολίαν, τού μέρος εκείνο της λίμνης είχε κατοικηθή από ίθαγενείς ή, τουλάχιστον, ούτοι είχαν περάσει άπ' εκεί. Ή πέτρινη γέφυρα και ή καλύβη ήσαν βεβαίως σημεία, τα όποια έμαρτύρουν, ότι είχαν περάσει άνθρωποι άπ' εκεί. Τίς ούδεν; ίσως θα εύρίσκοντο και άλλα.

Άλλά και αν δεν ήσαν ίθαγενείς αυτοί, τάχα δεν θα ήτο δυνατόν να εύρεθή έδω κάποιος ναυαγός, ο όποιος να έζησεν εις τα μέρη εκείνα, έως ότου άνεχώρησε δια κάποιαν πόλιν της ηπαίρου;

Δι' αυτό έπρεπε να κάμουν την έρευνάν των ανά την άκτήν της λίμνης.

Τού μόνον ζήτημα, τού όποιον υπήρχεν, ήτο τού έξης: ο Μπριάν και ο Δόνιφαν έπρεπε να διευθυνθούν προς νότον ή προς βορράν; Έν τούτοις, έπειδή θα έπλησίαζον προς τού Σλογκι, εν διηυθύνοντο προς νότον, δι' αυτό άπεφάσισαν να ακολουθήσουν αυτήν την διεύθυνσιν.

Άφοδ άπεφασίσθη αυτό, από την όγδόην ώραν της πρωίας και οι τέσσαρες ήρχισαν την πορείαν.

Ο Φάν έτρεχεν έδω και εκεί, και μάλιστα έσήκωνεν από τούς θάμνους σωρόν από πουλιά, τα όποια, τρομαγμένα, έρευγον δια να καταφύγουν εις μακρυνά δένδρα. Ο Δόνιφαν και οι σύντροφοί του πολλάκις είχαν την διάθεσιν να τα κτυπήσουν με τα τυφέκια των, άλλ' έφοβούντο μήπως οι πυροβολισμοί των τούς φανερώσουν εις τούς ίθαγενείς, οι όποιοι, ήτο πιθανόν, να κατοικούσαν εις τα μέρη εκείνα, κοντά εις την λίμνην.

Τα τέσσαρα παιδιά ακολουθούσαν την άκτήν της λίμνης, και άλλοτε δέδιζον επάνω εις άμυώδες έδαφος και άλλοτε εις βραχώδες. Με αυτόν τόν τρόπον οι εκδρομείς αυτοί κατώρθωσαν, χωρίς πολόν κόπον, να διατρέξουν κάμμία δεκαριά μίλια εις μίαν ήμέραν.

Κατά την εκδρομήν των εκείνην δεν είχαν εύρει ούδέ τού ελάχιστον ίχνος ίθαγενών. Κάνεις καπνός δεν έπρόβαλε πίσω από τα δένδρα, ούδεν σημείον βεδίσματος έφαινετο επάνω εις την άμμον. Τού μόνον, τού όποιον διαπιστώθη, ήτο, ότι ή άκτή έστρέφετο προς νότον. Ήτο, έν τούτοις, τελείως έρημος ή λίμνη. Ούτε πανί, ούτε σχεδιά εύρίσκατο. Άν τού μέρος αυτό είχε κάποτε κατοικηθή άλλοτε, δεν έφαινετο, ότι θα κατοικείτο τώρα επί του παρόντος.

Όσον δια άγρια θηρία, δεν συνήντησαν τίποτε. Πουλιά μόνον και θηράματα. Έξαφνα ο Σερβής ήρχισε να φωνάζη:

— Καλέ, αυτά είναι στρουθοκάμηλοι!

— Άλήθεια! είπεν ο Δόνιφαν, αλλά είναι μικρά!

— Άν είναι στρουθοκάμηλοι, παρατήρη-

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σαλζουγκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΓΑΠΗ

Θέμα εὐρύτατον ἀποτελεῖ ἡ ἀγάπη καὶ ἴσως οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ τύχη συχνότερας καὶ ποικιλωτέρας διαπραγματεύσεως. Οὐδεὶς πρέπει νὰ εἶναι ἀδίδακτος περὶ αὐτῆς καὶ εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ γνωρίσῃ τις τὸ πρᾶγμα κατὰ πρῶτον ἐκ τῆς πείρας. Πολλοὶ ἐπλήρωσαν ἤδη βαρύντατα δίδακτρα.

Πῶς γεννᾶται ἡ ἀγάπη; Δύο ὄροι εἶναι ἀπαραίτητοι. Πρῶτον πρέπει νὰ γεννηθῇ ἐν ἡμῖν κλίσις πρὸς τὸν ἄλλον, εἴτε διότι τὸ ὄλον αὐτοῦ, εἴτε διότι μία οὐσιώδης αὐτοῦ ιδιότης ἀμέσως ἀρέσκει εἰς ἡμᾶς.

Ἐν τῇ μηχανικῇ τὰ ὅμοια ἀπωθοῦνται. Συμβαίνει, ἀρά γε, τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ψυχικῷ καὶ πνευματικῷ κόσμῳ; Ὁχι· ἐν αὐτῷ ἰσχύει τὸ «ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει», διότι ἡ φύσις ἐκτεταμένην ὑπερπαρκαῶς, ὅπως μὴ εἶναι ὁ ἴ. Σωσίας τοῦ ἄλλου.

Ἐπειτα ὅμως δέον καὶ ὁ ἄλλος νὰ μὴ εἶναι ἀδιάφορος πρὸς τὴν κλίσιν ταύτην. Ἐν τοῖς μυθιστορήμασιν ἀπαντῶνται συχνότατα περιπτώσεις συμπαθείας μὴ ἀνταποδοιδόμενης, οὐχὶ βεβαίως ἀνδρὸς πρὸς ἄνδρα—διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρεμβάλλεται ἡ φιλιαντία, ἥτις, ἀντιλαμβανομένη τούτου, ἀποσύρεται προσβεβλημένη—ἀλλὰ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἐνθα ἡ μὴ ἀνταπόδοσις τῆς τρυφερότητος, ἀκριβῶς ἀνάπτει τὸν σπινθῆρα εἰς φλόγα.

Ἄλλοτε ὅμως, συγκινούμενός τις ἐκ τῆς ἀγάπης ἑνός, ὥστις καθ' ἑαυτὸν τῷ εἶναι ἀδιάφορος, ἀνταγαπᾷ αὐτὸν καὶ τότε παρουσιάζεται τὸ ἀξιοσημείωτον φαινόμενον ἡ ἀγάπη νὰ ἀποβαίῃ ἀντικείμενον ἀγάπης. Ἀγαπᾷ τὴν ἀγάπην αὐτὴν, τῆς ὁποίας εἶσαι τὸ ἀντικείμενον. Ἀγάπη ἀντὶ ἀγάπης. Ἡ διάκρισις τῶν ὑποκειμένων αἴρεται, τὸ ἐν ζῆ ἐν τῷ ἑτέρῳ.

Ἡ διαφορὰ τοῦ φύλου παραλλάσσει πολὺ τὴν φύσιν τῆς ἀγάπης. Ἀγάπη δύο ἀτόμων διαφόρου φύλου διαφέρει οὐσιωδῶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, τῶν φίλων καὶ τῶν ἀδελφῶν. Μετὰ τοῦ πνευματικοῦ ὑπάρχει συνδεδεμένον καὶ τὸ αἰσθηματικὸν στοιχείον, ὅπερ ἀγνοεῖ ἐντελῶς ὁ ἀσπὸς νεανίας. Ἡ συνένωσις αὕτη ἐνισχύει τὴν ἀγάπην, ἀπαράλλακτα, ὅπως ἐν αἰσθημα μεταβάλλεται εἰς πάθος, ὅταν συνδεθῇ μεθ' ἑτέρου. Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ ἐν ὄλον τὸ πνευματικὸν καὶ τὸ αἰσθηματικὸν ἐν αὐτῷ ἀποτελοῦσι τοὺς δύο πόλους τοῦ αὐτοῦ μαγνήτου, οὐδεὶς ἐντρέπεται διὰ τὸν ἄλλον, κατόπιν ἡ ἀλληλεπίδρασις αὐτῶν ἀποτελεῖ τὴν ζωὴν.

Ἀναλόγως τῆς διαφορᾶς τῶν κράσεων, ἡ ἀγάπη χωρεῖ ὅτε μὲν ταχέως καὶ ἀστραπιαίως, ὅτε δὲ βαθμιαίως. Ἀλλὰ μέχρις οὐ ἐπιτευχθῆ δεσμὸς σταρεὸς, πολλάκις παρέχεται πολὺς χρόνος. Καὶ ὁ ἐμπαθὴς συλλογίζεται πρὶν ἢ εἰσῆ τὸν κύβον. Ἐνταῦθα θὰ ἠδύνατο τις πολλὰ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ δοκιμάσῃ, ἂν ὁ μαγικὸς κύκλος, ὃν χαράσσει ἡ ἀγάπη, δὲν ἀπέκλειε τὴν κριτικὴν. Ἡ ἀγάπη εἶναι τυφλὴ καὶ τυφλώνει. Ἄλλ' ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι δυσδιάγνωστον ἕνεκα τοῦ μαγικοῦ φωτός, ὅπερ τὸ περιβάλλει, δύναται ὁμοίως νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ περιβάλλον αὐτοῦ. Καὶ δὴ πρῶτον τὸ πνεῦμα τῆς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ ἀγαπωμένη. Κυριαρχεῖ ἐν αὐτῇ ἀπλότης, τάξις, ἀμοιβαία ἀγάπη τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, εὐσέβεια καὶ ἠθρησκευτικότης ἀνευ ἑποχρίσεως; Ἡ ἐπικρατεῖ κοσμικὸν πνεῦμα, ἐπιδίδωξις τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων, ἐπίδειξις, κακολογία;

Ἰδιαιτέρως ἐξεταστέα ἡ μήτηρ, ὅταν πρόκηται περὶ συνδέσμου διαρκούς, διότι ἡ μορφωτικὴ αὐτῆς ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς θυγατρὸς εἶναι σπουδαιοτάτη. Θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἐρωτήσῃ: δὲν εἶναι δυνατόν ἐξ οἰκογενείας μὴ ἀγαπώσης πολὺ τὴν τάξιν νὰ προέλθῃ κόρη φιλη τῆς τάξεως καὶ ἐξ οἰκογενείας φιλοκόσμου, κόρη φιλόθεος; Δὲν ἀρνοῦμαι τούτο, διότι γνωρίζω ὁ ἴδιος τοιαῦτα παραδείγματα, ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ἐξαιρέσεις τοῦ γενικοῦ κανόνος, καθ' ὃν ἡ κόρη φέρει τὴν ἀπόχρωσιν τῆς οἰκογενείας.

Δὲν γνωρίζω πῶς συμβαίνει, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ κλίνωσι μᾶλλον πρὸς τὰς ἐξαιρέσεις ἢ πρὸς τοὺς κανόνες. Οἱ κανόνες ἰσχύουσι διὰ πάντας τοὺς ἄλλους, αὐτοὶ ὅμως ποθοῦσι νὰ ὑπεκφέρωσιν αὐτούς· αὐτοὶ δέον νὰ ἐπιτυγχάνωσιν εἰς ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἀπέτυχον, αὐτοὶ δέον νὰ παραμένωσιν ἀτιμωρητοὶ ἐν οἷς οἱ ἄλλοι σκληρῶς τιμωροῦνται. Τούτο ἀποτελεῖ μίαν τῶν συνηθεσιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγίστων ἀνοησιῶν καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπ' αὐτῆς εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς βιωτικῆς σοφίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΡΕΙΣ ΝΕΣΤΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

διὰ τὸ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ

Παιδικὸν 'Ασ' Όλα

Τὸ Πάσχα πρέπει νὰ ἑορτασθῇ ἀπὸ τὴν μικρὰν μας κοινωνίαν μὲ λαμπρότητα, μὲ φαιδρότητα, μὲ χαρὰν. Τὸ Παιδικὸν «'Ασ' Όλα» σήμερον δίδει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του μίαν εὐκαιρίαν μὲ τὴν προκήρυξιν τριῶν νέων διαγωνισμῶν μὲ ὠραιότατα καὶ κομψότατα βραβεῖα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΒ'

Πρὸς σύνθεσιν Πασχαλινῶν διηγήματων.

Βραβεῖον Α': Κομψότατον ἐπίχρουν ὠρολόγιον.

Βραβεῖον Β': Διάνωμα διὰ γραμματισμοῦ.

Ἀγωνοθέται: Ὁ κ. Χ. Γκόρας διὰ τὸ

ὠρολόγιον καὶ ὁ μικρὸς ἀναγνώστης μας Ε. Χρυσανθόπουλος διὰ τὸ διάνωμα.

Τὸ θέμα τοῦ διηγήματος πρέπει νὰ εἶναι Πασχαλινόν· ἔρος ἀπαράβατος: νὰ εἶναι πρωτότυπον καὶ νὰ μὴ εἶναι μεγαλειώτερον ἀπὸ δύο στίλους.

Θὰ δημοσιευθοῦν τὰ δύο ἔργα, τὰ ὅποια καὶ θὰ βραβευθοῦν. Γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 7 Ἀπριλίου. Οἱ φάκελλοι πρέπει νὰ ἔχουν ἀπ' ἐξω γραμμένην τὴν ἐπιγραφὴν: «Διὰ τὸν ΙΒ' διαγωνισμὸν Πασχαλινῶν διηγήματος», μέσα δὲ μόνον τὸ διήγημα καὶ οὐδὲν ἄλλο.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΓ'

Πρὸς σύνθεσιν Πασχαλινῶν ποιήματος.

Βραβεῖον: Κυρίον γραμμικῆς ἔλης.

Ἀγωνοθέτης: τὸ «'Ασ' Όλα».

Καλοῦμεν ὄλους τοὺς μικροὺς ποιητὰς μας νὰ συνθέσωσι καὶ νὰ μᾶς στείλουν ποίημα, μὲ θέμα τὴν Πασχαλίαν. Τὸ ποίημα δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ περισσοτέρους ἀπὸ 24 στίχους. Πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι πρωτότυπον.

Γίνονται δεκτὰ τὰ ἔργα μέχρι τῆς 7 Ἀπριλίου ἐντὸς φακέλλου, ὁ ὅποιος θὰ φέρῃ ἀπ' ἐξω τὴν ἐπιγραφὴν: «Διὰ τὸν ΙΓ' διαγωνισμὸν Πασχαλινῶν ποιήματος», ὁ φάκελλος δὲν πρέπει νὰ περικλείῃ ἄλλο ἔργον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΔ'

Γελοιογραφίῶν

Βραβεῖον: Κυρίον ἰχθυογραφικῆς ἔλης.

Ἀγωνοθέτης: τὸ «'Ασ' Όλα».

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν προσκαλοῦμεν τοὺς νεαροὺς καλλιτέχνας μας νὰ μᾶς στείλουν γελοιογραφίας μὲ θέμα: Τὰ παιδιὰ καὶ ἡ Πασχαλίς.

Τὰ ἔργα πρέπει νὰ ἔχουν ἐργασθῇ μὲ μαύρην μελάνην, encre de Chine, καὶ νὰ μὴ μᾶς σταλοῦν τοκισμένα, ἀλλὰ τυλιγμένα στρογγυλά, ἂν εἶναι μεγάλα.

Γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 7 Ἀπριλίου, πρέπει δὲ νὰ φέρουν ἀπ' ἐξω τὴν ἐπιγραφὴν: «Διὰ τὸν ΙΔ' διαγωνισμὸν Πασχαλινῶν γελοιογραφίας».

Τὰ ἔργα, ποῦ θὰ βραβευθοῦν (διηγήματα, ποιήματα καὶ γελοιογραφία), θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ Πασχαλινὸν Παιδικὸν «'Ασ' Όλα», τὸ ὅπολον προετοιμάζεται νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ, νὰ σᾶς τέρψῃ, νὰ σᾶς κάμῃ νὰ περάσιτε Πάσχα παιδρὸν καὶ χαροῦμενον.

Ἐμπρός, μικροὶ μας λογιγράφοι, ποιητὰ καὶ καλλιτέχναι! Ἐτοιμασθε διὰ τὸν ἀγῶνα. Σᾶς περιμένομεν διὰ νὰ βραβεύσωμεν τὴν ἀξίαν σας!

ΕΙΣ ΣΘΦΘΣ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΘΣ

(συνέχεια από σελίδα 157)

Είς άτομικόν ενδιαφέρον κάμμια ἄλλη ἱστορία δὲν θὰ ἦτο πλουσιωτέρα, Ἄλλὰ φυσικὰ τὸ σπίτι ἐγκαταλείπεται, καὶ ὅταν τὰ πουλιά πετάξουν, παραγνωρίζουν τὴν φωλιά.

Ἐργάτης ταπεινὸς εἰς τὴν κυψέλην τῶν κοπιῶντων, πολλὰς ὀλίγας ἀναμνήσεις οἰκογενειακὰς εἰμπορῶν ἠ’ ἀναφέρω. Μετὰ τὴν δευτέραν βαθμίδα τῶν ἀνιόντων, ἔξαφνα σκοτίζονται τὰ γνωστὰ δεδομένα. Θὰ σταματήσω ὁμῶς διὰ δύο λόγους: διὰ νὰ πληροφορηθῶ πρῶτον περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀταβισμού καὶ ἔπειτα διὰ νὰ ἀφήσω εἰς τοὺς δικούς μου ἓνα φύλλον περισσότερον, ποῦ τοὺς ἐνδιαφέρει.

Δὲν ἐγνώρισα τὸν ἐκ μητρὸς πάππον μου. Ὁ σφραστὸς πρόγονος ἦτο, μὲ εἶπαν, κλητὴρ εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς πτωχοτέρους δήμους τῆς ἐπαρχίας Bonegne. Ἐκαλλιγραφοῦσε ἐπάνω εἰς χαρτὶ σσημασμένῳ μὲ πρωτογενῆ ὀρθογραφίαν. Τὸ κουτί του, γεμάτο ἀπὸ μελάνη ξέθωρη καὶ πολλὰς πέννες, πῆγαινε διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ δήμου μέσα ἀπὸ βουνὰ καὶ λαγκαδία, ἀπὸ ἓνα κακομοῖρη κακοληρωτὴ σ’ ἓναν ἄλλον ἀκόμη πειὸ κακομοιριασμένο. Εἰς τὸ μικρόλογο περιβάλλον του αὐτὸς ὁ ἀλατισμένος μὲ τὰ λίγα κολυβογράμματα, πολεμῶν κάθε ὥρα μὲ τὴν ἀγριότητα τῆς ζωῆς, δὲν εἶδε βεβαίως προσοχὴ εἰς τὰ ἔντομα: τὸ πολὺ-πολύ, ὅταν κάμμιὰ φορὰ τὰ συναντοῦσε, θὰ τὰ ἐκλάκωνε μὲ τὸ τακοῦνί του. Τὸ ἀγνωστον ζῆρον, ποῦ τὸ ἐνόμιζε κακὸ, δὲν ἤξιζε περισσότερα φροντίδα.

Ἡ γιαγιά ἀπὸ μέρους τῆς, ἔξω ἀπὸ τὸ οἰκοκυριὸ τῆς καὶ τὴν προσευχὴν, ἦτο πειὸ ξένη ἀκόμη σ’ ὅλα αὐτά. Τὸ ἀλφάβητον ἦτο γι’ αὐτὴν μουντζούρωμα καλὸ γιὰ νὰ χαλᾷ τὰ μάτια ἀνόφελα, ἔξω ἀπὸ τοῦ νὰ μαυρίζη κάποιες χαρτιά μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Κράτους. Ποιὸς στὸν καιρὸ τῆς, μεταξὺ τῶν ταπεινῶν ἐσκοτίζετο νὰ μάθῃ ἀνάγνωσι καὶ γραφῆ; Τὸ λούσο αὐτὸ ἔμενε μόνο γιὰ τὸν συμβολαιογράφον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμνε δὰ καὶ κατὰ χρεῖσι γνώσεων.

Τὸ ἔντομο, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ πῶ; πολὺ ὀλίγον ἐνδιέφερε τὴ γιαγιά. Πλύνουσα τὴν σαλάτα εἰς τὴ βρύσι, ἂν κάμμιὰ φορὰ εἴρισσε κάμμιὰ κάμψια ἐπάνω εἰς τὰ μαρουλιόφυλλα, μὲ ταραχὴ ἐπετοῦσε μακρυνὰ τὸ συγκαμένο ζῆρον, διακόπτουσα σχέσεις, αἱ ὁποῖαι ἔθεωροῦντο βλαβεραῖ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ διὰ τοὺς ἐκ μητρὸς προγόνους τὸ ἔντομο ἦτο πλάσμα χωρὶς κἀνὲν ἐνδιαφέρον σχεδόν, πάντοτε συγχαμένον, ποῦ δὲν θὰ ἤθελεν κάποιος νὰ τὸ ἐγγίσῃ οὔτε μὲ τὴν ἔκραν τῶν δακτύλων. Ἄσφαλῶς, δὲν εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἐπῆρα τὴν ἀγάπη τῶν ζῆρων.

Ἐχω ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐκ πατρὸς προγόνους ἐνδειξεις πλεόν καθωρισμένας, διότι ἡ ἀνθηρὰ μεμροβιότης των μ’ ἐπέτρεπε νὰ τοὺς γνωρίσω. Ἀγρόται, μὴ ἀνοίξαντες ποτὲ βιβλίον εἰς τὴν ζωὴν των, ἦσαν μαλωμένοι μὲ τὸ ἀλφάβητον ἔκαλλιγραφοῦσαν ἓνα πενιχρὸ κτῆμα ἐπάνω στὴν σκληρὴ καὶ κρύα ράχη τοῦ ὄρεπεδίου, ὅπου ἦτο κτισμένο τὸ χωριό. Τὸ σπίτι, μεμωμένο μέσα σὲ σπάρτα καὶ σκούρες, χωρὶς γειτονιά στὸ γῆρον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δεχόμην τὴν ἐπίσκεψιν τῶν λύκων, ἦταν δι’ αὐτὸ; ὁ κύκλος τοῦ κόσμου.

Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ χωριὰ τριγύρω, ὅπου τὰς ἡμέρας τῶν πανηγυριῶν ὠδηγοῦντο τὰ μοσχάρια, ὁ λοιπὸς κόσμος ἦτο γνωστὸς μόνον ἀπὸ ἀφηγήσεις τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέ, καὶ τοῦτο ἀμυδρῶς.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἀγρίαν μοναξιά τὰ σκαφηδωμένα βάρη μὲ τὰς μετακινουμένας καταβόθρας, ἀφ’ ὅπου ἀπέσταζαν νερὰ γάργαρα, εἶδιαν τὴν πυκνὴ βροχὴ στῆς ἀγαλάδες, τὸν κυριώτερον πλοῦτον. Τὸ καλοκαίρι ἐπάνω στῆς θάχαις μὲ τὸ λιβρὸ τὸ χόρτο, ἔβοσκαν μερόνυχτα τὰ πρόβατα, προφυλαγμένα ἀπὸ τὰ ἀγρίμια ἀπὸ φραγὴ μὲ στενὰ σανίδια, στηριγμένα ἐπάνω εἰς δικέλια. Ἄμα τὸ χόρτο ἐτελείωνε στὸ ἓνα μέρος, ἀμέσως ἡ φραγὴ μεταφέρτετο εἰς ἄλλο. Εἰς τὸ μέσον ἦτο τὸ καλύβι τοῦ τσέλικα κατρακυλιστό, καλύβι ἀπὸ ἄχυρα. Δύο μανδρόσκυλα μὲ περιδέριοι καρφωτὸ ἀπὸ ἀπειλητικὰ μεγάλα μυτερὰ καρφιά ἐγγυοῦντο διὰ τὴν ἡσυχία, ἂν ποτε ὁ φωνεῖας ὁ λύκος ἔφραναζετο νὰ ξεμυτίσῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος.

Στρωμένη παντοεινὰ μὲ στρωμα ἀπὸ ἀγλαδινὴ κοπριά, ὅπου ἐχωνόμην ἔως τὰ γόνατα, διακοπτομένη ἀπὸ βάλτους, ὅπου ἐγυάλιζε τὸ καφεδὶ σερμπεῖ, ἡ αὐλὴ εἶχε καὶ ἐκείνη μεγάλο πληθυσμό. Ἐκεῖ ἐσκυροῦσαν τὰ ἀποκομμένα ἄρνια καὶ ἐγυάλιζαν οἱ χοῖροι μὲ τὰ γουρουνάκια, κρημασμένα ἀπὸ τοὺς μαστούς. Ἡ δριμύτης τοῦ αἵματος δὲν ἐπέτρεπε τὴν αὐτὴν ἀνάπτυξιν εἰς τὴν καλλιέργειαν. Εἰς τὴν κατάλληλῳ ἐποχῇ ἐβαζαν φωτιά εἰς κἀνένα λόγγον, γεμάτο φυτρωμένα σπάρτα καὶ τὸ ἄροτρο ἐκερνοῦσεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χῶμα, ποῦ ἐλίπανεν ἡ στάκτη τῆς φωτιᾶς.

Ἐτσι καλλιργοῦντο μερικὰ σπέρματα ἀπὸ σίκαλιν, βρώμη καὶ πατάτες. Τὰ καλύτερα μέρη τὰ κρατοῦσαν διὰ τὴν κἀνναβιν, ποῦ ἐπρομήθευεν εἰς τὴν ρόκα καὶ τ’ ἀδράχτια τοῦ σπιτιοῦ τὰ ὀλιῶ διὰ τὸ πανί, ποῦ ἦταν γιὰ τὴν γιαγιά ἡ εὐλογημένη ἐσοδεία. Ὁ παπποῦς ἦτο, λοιπόν, πρὶν ἀπ’ ὅλα βροχὸς, μὲ πολλὰς γνώσεις διὰ τὸ βουσιάσιο καὶ τὴν στάνη, ἀλλὰ μὲ παχουλὴ ἀγνοια ὄλων τῶν ἄλλων πραγμάτων. Πῶς θ’ ἀποροῦσεν, ἂν ἐμάνθανεν, ὅτι ὕστερ’ ἀπὸ τόσα χρόνια ἓνας δικὸς του θὰ ἐξετραλλάινετο μὲ αὐτὰ τὰ τιποτένια μαμουδία, τὰ ὁποῖα ὄλη του τὴ ζωὴ δὲν ἤξίωσεν οὔδὲ μ’ ἓνα βλέμμα! Ἐάν ἐμάνθανεν, ὅτι ὁ τραλλὸς αὐτὸς ἤμην ἐγὼ, κουρέλλι καθισμένο στὸ τραπέζι εἰς τὸ πλευρὸ του, τί μπάτισσ θὰ ἐτρώγα εἰς τὸν καυμένο τὸ σβέρκο μου, τί κεραινὸν θὰ μ’ ἐσταλλεν ἡ μεριά του! — «Εἶναι αὐτὰ πράγματα νὰ χάνῃς τὸν καιρὸν σου!» θὰ ἔλεγεν.

Ἄ! σὰς βεβαίῳ, ὅτι δὲν ἀστειεύτετο ὁ πατριάρχης ἐκείνος. Βλέπω ἐμπρὸς μου πάντοτε τὸ σοβαρὸ του πρόσωπον, τὰ ἀξύριστα μαλλιά του, ποῦ τὰ ἐσκουνοῦσε μὲ μιὰ κίνησιν τοῦ δακτύλου πίσω ἀπὸ τ’ αὐτί, ἀφίνων ἐπὶ τῶν ὤμων νὰ πέσῃ ἡ χαιτὴ κατὰ τὸ ἀρχαῖον γαλατικὸ ἔθιμον. Βλέπω ἐμπρὸς μου τὸ τρίγωνον καπέλλο του, τὴ βράκα τὴ στενὴ, κουμβωμένη στὰ γόνατα, τὰ ξυλοπέδιλά του γεμάτα ἀπὸ χόρτο νὰ κτυποῦν καταγῆς. Ἄ! μὰ ἔχι βέβαια, ἂμα ἐκερνοῦσεν ὁ καιρὸς γιὰ τὰ πρῶτα παιγνίδια δὲν θὰ ἐκαλοπερνοῦσεν ἐκεῖνος, ποῦ θὰ ἐβάζετο ν’ ἀναδρέψῃ τὴν ἀκριδα ἢ νὰ ξεθάψῃ τὸν κοπρίτη στὰ τριγυρινὰ του.

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Ἡ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

— Ὁ περίπατος.

Καθὼς σὰ; ἔλεγα καὶ προχθές, ὁ περίπατος καὶ αἱ ἐκδρομαὶ εἶναι τὸ τελειότερον ἀγώνισμα διὰ τὸ σῶμα. Ὁ περίπατος θέτει εἰς κίνησιν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ προκαλεῖ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν ὄλων τῶν ὀργάνων του.

Κατόπιν ἀπὸ μίαν πνευματικὴν ἐργασίαν, ὕστερον ἀπὸ τὸν περιορισμὸν σας εἰς τὸ σχολεῖον ἢ τὸ σπίτι ἢ τὸ κατάστημα, αἰσθάνεσθε εἰς τὸ σῶμα μίαν κούρασιν, εἰς τὰ μέλη σας μίαν ἀπροθυμίαν νὰ κινηθοῦν καὶ τὸ κεφάλι σας εἶναι ζαλισμένο.

Θέλετε νὰ σας περάσουν ὅλα αὐτά; Φορέσατε εὐρύχωρα ἐνδύματα, πλατειὰ παπούτσια, τὰ ὁποῖα νὰ μὴ σας ἐνοχλοῦν, καὶ ἀρχίσατε νὰ περιπατῆτε ἄλλὰ ποῦ; εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον; Ὁχι, βέβαια.

Ἡ ἐκδρομὴ.

Βγῆτε μακρὰν, εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα. Εὐτυχῶς εἶ ἡμᾶς, ἡ πόλις μας παρουσιάζει τὰς καλλιτέρας ἐξοχὰς καὶ τὰ ὠραιότερα τοπία, καὶ πολὺ κοντὰ μας μάλιστα. Εὐτυχῶς, ὅτι ἀρχίζει τώρα καὶ ἡ ἀνοιξὶς καὶ συνεπῶς εἰμπορεῖτε ν’ ἀρχίσετε ἀπὸ τώρα τὰς ἐκδρομάς σας.

Δύο ὄρων ἐκδρομὴ τὴν ἐβδομάδα εἶναι κατὶ, ποῦ γίνεται καὶ εὐκόλῃ καὶ πολὺ ὠφελεῖ. Ὁ περίπατος ὁμῶς, διὰ νὰ δώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ προσέξτε, ὅπως ἐκτελεῖται σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς, διότι τότε ὄχι μόνον δὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ εἰμπορεῖ νὰ φέρῃ ἀσθενείας.

Εἶναι κοινότατα, βέβαια, αὐτά, ποῦ θὰ σας εἰπῶ, ἀλλ’ ἀπαραίτητα: Μὴ καθήσατε εἰς τὸ ὑπαιθρον μὲ ἰθρυμένον σῶμα, μὴ πίνατε ποτὲ σας εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν κρῦο νερό. Ξεύρετε τί γίνεται; Τὰ ὄργανα τοῦ σώματός σας εἶναι ζεστά; Ἐταν δεχθοῦν ἢ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος ἢ τὸ κρῦο νερό, ἢ ἀπότομος ψῆξις τὰ προσβάλλει καὶ ἀσθενοῦν.

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΞΙΟΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΟΥ

Τὸ αξίωμα τοῦτο ἔχει μεγάλην σημασίαν καὶ εἶναι τρανωτάτη ἀπόδειξις, ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ὁ δημιουργὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς θέσεως αὐτοῦ, εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ, εἴτε ἐπιζήλιος, εἴτε περιφρονητικὴ καὶ ἂν εἶναι αὕτη ὥστε ἡ δημιουργία τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἐνὸς ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν παιδικῶν χρόνων αὐτοῦ, ἀπ’ αὐτῶν τούτων τῶν μαθητικῶν ἐδωλίων. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρχεται ἡ οἰκοδόμησις τῶν θεμελίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ στηρῆξῃ τὸ ὅλον οἰκοδόμημα, δηλαδή τὸν ἑαυτὸν του. Ἐπομένως ἀφαιλεῖ, ἵνα κατὰ τὸ στάδιον τοῦ μαθητικοῦ του βίου μετὰ σπουδῆς παρακολουθῇ τὰ μαθήματα αὐτοῦ ἐν τῇ σχολῇ, φοιτᾷ τακτικῶς εἰς αὐτήν, εἶναι ἐπιμελής, εὐπειθὴς εἰς τὰς διατάξεις αὐτῆς καὶ ἀποδίδῃ τὸν δέοντα σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν εἰς τοὺς καθηγητὰς του, τιμῶν αὐτούς, ἀγαπῶν τοὺς συμμαθητὰς του καὶ μετ’ εὐγενείας καὶ λεπτότητος πρὸς αὐτοὺς συμπεριφερόμενος.

Διὰ τῆς ἀκριβοῦς καὶ ἀνελλιποῦς τηρήσεως τῶν ὁρῶν τούτων κατὰ τὸ μαθητικὸν του στάδιον, ἀρχεται ἡ δημιουργία τοῦ μέλλοντος, ὁπότε διὰ τῶν πράξεών του καὶ ἐν γένει τῆς πολιτείας του, κρίνεται ἡ τύχη αὐτοῦ.

Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ριπτόμενος ὁ ἄνθρωπος, ἀναλόγως τῶν θεμελίων τοῦ μαθητικοῦ του βίου, θὰ ἀνεγείρῃ τὸ οἰκοδόμημα του, ἀξίος τῆς ἑαυτοῦ τύχης γινόμενος· τοιοῦτοτρόπως διὰ τῆς φιλοπονίας, οἰκονομίας, τιμιότητος, ἐπιμελείας, ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθήκον του, χρηστότητος τῶν ἠθῶν καὶ ἐν γένει παρακολουθήσεως τοῦ ἔργου του, δημιουργεῖ θέσιν ἐπιζήλιον, ἐνῶ διὰ τῆς ὀνητηρίας, κακοηθείας, σπατάλης, κακῆς συναναστροφῆς διαφθειρόμενος, γίνεται ἀξίος περιφρονησεως καὶ, σπερούμενος τῶν πάντων, δύναται νὰ διαπράξῃ διάφορα ἐγκλήματα, εἴτε δὲ καὶ κακοεργήματα. Ὅθεν ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων δημιουργεῖ εἰς ἑαυτὸν τὴν τύχην του, ἀναλόγως τῶν πράξεων αὐτοῦ. Διὰ νὰ καταστῇ, λοιπόν, ζηλευτὴ ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὴ μετανοῇ εἰς τὸ μέλλον, ἀφαιλεῖ, ἵνα ἀπὸ τοῦ μαθητικοῦ του βίου εἶναι ἐπιμελής, χρηστοστήθης, φιλόπονος, τίμιος, σεμνός, εὐπειθής, ὥστε μὲ τοιαῦτα ἐφόδια νὰ προστοιμάσῃ μέλλον ἀξίον τῶν ἔργων του· τοῦναντίον δὲ, μὴ πράττων τὰ ἀνωτέρω, θὰ γείνη ἀξίος τῆς τύχης, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτὸν καὶ οὕτως εἶναι «ἕκαστος δημιουργὸς τῆς ἑαυτοῦ τύχης».

Γ. Σ. ΚΡΥΣΤΟΜΑΧΑΚΗΣ

ΤΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

Δὲν εἶναι παραμυθία αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ σοὺς διηγηθῶ. Εἶναι μία ἱστορία, τὴν ὁποίαν ἤκουσα προχθὲς ἀπὸ τὴν γιαγιά μου.

— Ὁ Γιακουμῆς μοῦ εἶπεν ἡ γιαγιά μου, ἦτο 34 ἐτῶν, ὅταν ὑπαδρευθῆ μετὰ τὴν ἐνάρε-

τον, ἀλλ’ ἀφελῆ Διαμάντω. Ὁ Γιακουμῆς ἦτο καλὸς νοικοκύρης. Δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτε. Μάλιστα, ὅταν ἐπλησίαζεν ὁ χειμῶνας, ἐφρόντιζε νὰ γεμίξῃ τὴν ἀποθήκην του μὲ ξύλα καὶ μὲ κάρβουνα. Δὲν πέρασε, λοιπόν, πολὺς καιρὸς καὶ πλάκωσεν ὁ χειμῶνας. Ὅταν τὸ βράδυ ὁ Γιακουμῆς γυρνοῦσεν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, τὰ εὗρισκεν ὅλα ἔτοιμα. Ἡ μικρὰ τῶν καμαρίτσα ἦτο θερμὴ, τὸ φαγητὸν ἔτοιμον καὶ ἦσαν ὅλοι χαρὰ ὁ χειμῶνας περνοῦσεν εὐχάριστα. Μόνον ὁ Γιακουμῆς συνείθιζε νὰ λέγῃ στὴν Διαμάντω, ὅταν κάποτε σκαίριζε τὴν φωτιά :

— Διαμάντω, τὰ χονδρὰ τὰ κάρβουνα κρύψτε τα τὸ Μάρτη.

Ἡ Διαμάντω δὲν ἐνοοῦσε τὰ λόγια τοῦ Γιακουμῆ καὶ πραγματικῶς, ὅταν κατέβαινε στὴν ἀποθήκη, ὅσα χονδρὰ κάρβουνα εὗρισκε, τὰ ἐκρυπτε. Τοιοῦτοτρόπως πέρασε καὶ ὁ Ἰανουάριος. Μιὰ Κυριακὴ τοῦ Φεβρουαρίου ὁ Γιακουμῆς πῆγε στὸ καφενεῖον, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν οἱ φίλοι του, νὰ παίξουν μιὰ πρέφα. Ἔως ὅτου νὰ ψηθοῦν οἱ καφέδες, συνωμιλοῦσαν περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ἐγίνε, λοιπόν, λόγος καὶ γιὰ τὰ κάρβουνα.

Ὁ ἕνας εἶπε δὲν ἔχω, ὁ ἄλλος, δὲν κοντεύουν νὰ τελειώσῃν, ὁ δὲ Γιακουμῆς εἶπε τότε εἰς τοὺς φίλους του, ὅτι ἔχει ἀκόμη, καὶ μάλιστα ἡ Διαμάντω του κρύπτει τὰ χονδρὰ τὸ Μάρτη.

Ὁ μπάριμα-Μανώλης, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε καλὰ τὴν Διαμάντω, τὸ ἐκρυψε καλὰ στὸ νοῦ του καὶ δὲν ἐφρόντισε ν’ ἀγοράσῃ κάρβουνα. Τὴν πρώτη, λοιπόν, τοῦ Μαρτίου, πρωί, ἀφοῦ ὁ Γιακουμῆς πῆγε στὴν ἐργασίαν του, παίρνει ἕνα σακί καὶ πηγαίνει καὶ κτυπᾷ τὴν θύρα τῆς Διαμάντω.

— Ποιὸς εἶναι ;
— Ἐγὼ ὁ Μάρτης, ἀπαντᾷ ὁ μπάριμα-Μανώλης.

Ἡ Διαμάντω ἔτρεξε στὴν θύραν.

— Τί θέλεις ;
— Εἶμαι ὁ Μάρτης καὶ ἔφερα τὸ σακί νὰ μὲ δώσῃς τὰ χονδρὰ κάρβουνα.

Ἡ Διαμάντω, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, παίρνει τὸ σακί καὶ τρέχει στὴν ἀποθήκη. Τὸ γεμίξει καὶ τὸ δίδει στὸν ψευδομάρτη, τὸν μπάριμα-Μανώλη, ὁ ὁποῖος τὸ φορτώνεται καὶ τρέχει σπῆτι του, γιὰ ν’ ἀνάγῃ κἀνένα μαγκάλι, γιὰτὶ τὸ κρῦο ἦτο πολὺ.

Ἄμα ἦλθε τὸ βράδυ ὁ Γιακουμῆς, ἔτρεξε ἡ Διαμάντω νὰ τὸν ἀνοίξῃ καὶ τὸν εἶπε :

— Γιακουμῆ, ὁ Μάρτης ἦλθε καὶ τὸν ἔδωκα τὰ χονδρὰ τὰ κάρβουνα . . .

Ὁ Γιακουμῆς ἐνόησε τὸ παιγνίδι καὶ εἶπε στὴ Διαμάντω ἄλλη φορὰ νὰ τὰ κρύπτῃ ὄχι γιὰ τὸν μπάριμα-Μανώλη, ἀλλὰ νὰ τὰ κείσῃ αὐτοί, διότι ὁ Μάρτης δὲν χωρατεύει.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΦΥΛΑΚΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τριαντάφυλλο δάνοικι καὶ μωσχουμριμένο, πρωί-πρωί, ὅλο δροσιὰ γεμάτο φορτωμένο, δὸν τὰ ἄλλα λούλουδα εἰς τίποτε δὲν μοιάζεις καὶ μὲ τὴν ὠμορφίαν σου ὅλα τὰ πιακιάζεις. Ὅταν σὲ βλέπω τὸ πρωί κόκκινο καὶ δροσάτο, περήφανο, καμαρωτὸ κι’ ὅλο δροσιὰ γεμάτο, ἢ σὲ κυττάζω ξαφνικὰ μὲ καλλονὲς μυρίας νὰ διαχύνῃς γύρω σου ἀπείρους εὐωδίας, ὦ ! τότε εὐθύς τὸ χέρι μου γιὰ νὰ σὲ κόψ’ ἀπ’ ὠνιο μὰ μὲ τοιμποῦν τ’ ἀγκάθια σου κ’ εὐθύς τὸ χαμηλώνω.

ΦΟΙΒΗ

Ἡ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ

Εἰς μίαν ἐξοχικὴν ἑπαυλιν ἐνὸς χωρίου κατοικοῦν εἰς πατῆρ μετὰ τοῦ υἱοῦ του, τοῦ μικροῦ Ἰακώβου.

Ὁ μικρὸς Ἰακώβος ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πολὺ μικρὰν ἡλικίαν, διὰ τοῦτο ἠγαπᾶτο πολὺ ὑπὸ τοῦ πατρός του. Πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει αὐτός, ὁ πατὴρ του τὸ ἠγόραζε· διὰ τοῦτο εἶχε πολλὰ παιγνίδια καὶ καθ’ ἡμέραν γλυκύσματα. Ἀλλ’ ὁ Ἰακώβος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ κακός, ἀνταπέδιδεν εἰς ὅλα αὐτὰ τὴν κακίαν καὶ ἀχαριστίαν του. Πρῶτον ἦτο πολὺ ἀμελής, δεύτερον μοχθηρὸς καὶ ἐγωίστης.

Ἐφ’ ὅσον ἐμεγάλωνε, τόσον περισσύτερον ἔδεικνε τὰ κακὰ ἐλαττώματά του. Ὁ πατὴρ του διὰ τοῦτο ἐλυπεῖτο πολὺ καὶ πολλάκις τὸν ἐπέπληττεν.

Ὁ Ἰακώβος κατ’ ἀρχὰς ἤκουε μετ’ ἀρκούσης δι’ αὐτὸν ὑπομονῆς τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ πατρός του, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐθύμωσε τόσον πολὺ, ὥστε στρέφεται καὶ τοῦ ἀπαντᾷ :

— Πράττω ὅπως θέλω· ἂν κακῶς πράττω, σὺ εἶς πταίετ’ παρ’ οὐδενὸς ἐννοῶ νὰ ἐπιπλήττωμαι !

Ὁ πατὴρ ἔτρεμεν ἐτι ἐξ ὀργῆς, δείξας δὲ πρὸς τὸν υἱὸν του τὴν θύραν τοῦ εἶπεν :

— Ἐξέλθε !

Μετ’ ὀλίγας ἡμέρας ὁ πατὴρ ἀπὸ τὴν λύπην του ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ἰακώβος μετενόησεν οἰκτρῶς, ἀλλ’ ἀργά, πολὺ ἀργά πλέον. Ἡ ἀχαριστία τοῦ υἱοῦ ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τὸν πατέρα.

ΦΩΦΑ ΧΡΥΣΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Ἡ γυμναστικὴ μ’ ἀρέσει καὶ πολὺ μ’ εὐχαριστεῖ, μὲ χαρὰν καὶ θέρεος τρέχω, ἐπειδὴ μ’ ὠφελεῖ.

Ἐμπρός εἰς τοὺς ζυγούς μου ἄς τρέξωμεν, παιδιά, κι’ ὅλοι ἄς γυμνασθῶμε μὲ θέρεος, μὲ καρδίαν.

Γιὰ νὰ προκόψῃ ὁ νοῦς μας καὶ νὰ εὐδοκιμῇ, γερὸ τὸ σῶμ’ ἄς κάσωμε μὲ τὴ γυμναστικὴν.

Ἐμπρός, λοιπόν, μὴ χάνωμε πολὺτιμο καιρὸ, ἂν θέλωμε νὰ ἴχωμε ὑγείαν καὶ μυαλό.

Κ’ ὅταν θὰ μεγαλώσωμε, θὰ πᾶμε εἰς τὸ στρατὸ κ’ ἐκεῖ θὰ νὰ ἰσχυθῶμε ἐκαστὸν γυμναστικῶς.

Ἄχ ! πότε θάλλ’ ἡ μέρα κ’ ἡ ἄγια στιγμή, ποῦ ὅλοι θὰ φορέσωμε τ’ ἀγαπητὸ χακί !

Ε. Σ.

Ἐν πρώτοις ἔχω νὰ σὰς ἀναγγείλω, ὅτι ἐπὶ τῶν δικῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν, οἱ ὅποιοι ἔλυσαν καὶ τὸς 80 Πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ Η' διαγωνισμοῦ, ἐγένετο κλήρωσις καὶ ἐξήλθον ἀπὸ τὴν κληρωσίδα τὰ ὀνόματα: Ἡλέκτρας Γεωργίου καὶ Κωνστ. Τζούρου. Τούτους καλῶ, ὡς τὸ ταχύτερον μὰς στείλουν τὰς φωτογραφίας τῶν πρὸς δημοσίευσιν. Πρέπει, ἐν τούτοις, νὰ σημειώσω, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιτυχόντες τὸς 80 ἀσκήσεις ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ βραβείου ὑπὸ τὸν δημοσιευθέντα ὄρον.

Δὲν κρατοῦμαι ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ δημοσιεύσω ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν, ποῦ μοῦ στέλλει ἡ Ἑλένη νίσα Α. Περαΐδου, μαθήτρια τῆς Δ' τῆς ἑσπερας τοῦ ἐν Μακροχωρίῳ Παρθενωγαγείου: «Μόλις ἔλαθον τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ «Ἄπ' Ὅλα», μὰς γράφει, καὶ μὲ χαρὰν, ὡς πάντοτε ἤρχισα νὰ τὸ ἀναγνώσκω, δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσῃ συγκίνησιν ἐδοκίμασα, ὅτε ἀνέγνωσα εἰς τὴν πρώτῃν στήλην ὅ,τι ὁ καλὸς μὰς καὶ εὐγενὲς Φοῖβος μὰς ἔγραψε νὰ πράξωμεν ἐπὶ τῇ ἐσοτῇ τοῦ Πάσχα διὰ τὰ ἄπορα, πλὴν ἐπιμελῆ παιδία. Ἀμέως, λοιπόν, μὲ πολλὴν προθυμίαν ἐζήτησα τὴν ἀδελφὴν ἀπὸ τὴν μαμά, ἵνα, μαζί μὲ ἄλλας συμμαθητριάς μου, ἐπισκεφθῶ μερικὸς φιλικὸς οἰκογενεῖας καὶ ἐζητήσω χάριν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Ἡ μαμά, ὅχι μόνον μὲ πολλὴν τῆς εὐχαρίστησιν μὲ τὸ ἐπέτρεψεν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπήρσε, διότι πράττω τὸ καθήκον μου. Δυστυχῶς εἰς ὅσας φίλας μὲ ἀπετάθη, ἐδῶκα ἀρνῆσαι καὶ ἀπεφάσισα μόνῃ μου νὰ ἀναλάβω τὸ καθήκον τοῦτο μὲ τὴν συμμαθητριά μου Ἀδριανὴν Παχοπούλου. Μὲ πολλὴν μου, λοιπόν, χαρὰν σὰς ἀποστέλλω τὸ ποσὸν 355 γρ., τὰ ποῖα συνάλεξα, ἐσωκλείω δὲ καὶ τὸν κατάλογον, μὲ τὴν παράκλησιν, ὡς δημοσιευθῆ. Εὐχαριστῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν τὸ ἀγαπητὸν «Ἄπ' Ὅλα», διότι ἐγένετο αἰτία νὰ αἰσθανθῶ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐβοήθησα ἕτω καὶ ἐπ' ὀλίγον μὲ τὰς μικρὰς μου δυσόμεναις τὰ ἄπορα καὶ καλὰ παιδάκια».

Πιστεύω, ὅτι καὶ οἱ σὺς θὰ ἐδιαβάσατε μὲ συγκίνησιν, καθὼς καὶ ἐγὼ, τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο γραμματάκι. Ἀπὸ ὅσα μὰς γράφει δὲν ξέρω τί πρῶτον καὶ τί ὕστατον νὰ θαυμάσω: τὴν προθυμίαν, τὴν φιλανθρωπίαν, τὴν εὐγένειαν; Ἐκεῖτο, ποῦ μὲ συγκινεῖ περισσότερο, εἶμαι, ὅτι ἡ φίλη μὰς κατέφρασε τὸ ὑπερνηθῆσαι τὰ ἐμποδία, ποῦ τῆς παρουσιάσθησαν, καὶ δὲν ἀπεγοητεύθη. Μικρὰ μου φίλη, ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ὄρφανῶν ἄς χαρακτηρῶ τὴν καρδίαν σου καὶ σοῦ εὐχομαι αὐτὸ τὸ φιλάνθρωπον ἔργον, ποῦ ἤρχισες τόσο μικρὰ, νὰ τὸ ἐξακολουθήσῃς. Ἐπίσης συγχαίρω καὶ τὴν Ἀδριανὴν Παχοπούλου διὰ τὴν βοήθειαν, ποῦ προσέφερεν εἰς τὴν συμμαθητριά σου, καὶ θὰ εὐχαριστήσω ἐξ ὀνόματος τῶν ἀπόρων ὄλων καὶ ὅλας, ποῦ συνεισέφερον εἰς τὸν ἔργον τοῦτον.

Διὰ τὸ ἐργάσειον, τὸ προσφερθὲν ὑπὸ τῆς Ἑλένης Μπέλλα, ἐνεγράφησαν εἰς τὸ λαχεῖον οἱ συντεράται τοῦ «Ἄπ' Ὅλα» ἀρ. 1-10, Ἑλένη Σ. Φυλακτοπούλου 14-18, Γεώργ. Σ. Φυλακτοπούλου 19-23, Ἀναστασία Σισκίδου 26 καὶ Μικρὸς καλλιτέχνης 27.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸν φιλάκι στέλλω εἰς τὴν Χρυσόπιπτον ἑλπίδα, τὸ ψευδώνυμόν σου ἐνεκρίθη· σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσίτησιν—τὴν Σκοτεινισμένην νύκτα, δόξα τῷ Θεῷ, ποῦ ἐγλύτωσες ἀπὸ τὰς στενοχωρίας τῶν ἐξετάσεων—τὴν Μαρίαν Τριανταφυλλίδου, σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ «ρεμόρ», ποῦ ἀποδίδεις εἰς τὸ Παιδικόν· εἴμπορεῖς ν' ἀλληλογραφήσῃς μὲ ψευδώνυμον ἢ χωρὶς ψευδώνυμον τὰ ψευδάνυμα εἶμαι προσωρικῶν—τὴν Ἄννα I. Κέρμον, τὴν ἐνθουσιασμένην μὲ τὰ περιχόμενα τοῦ Παιδικῶ—τὴν Γλαυκώπιδα Ἀθηνῶν, ἡ ὅποια θεωρεῖ ἀναγέννησιν τοῦ παιδικῶ κόσμου τὴν ἐξέδοσιν καταλλήλου δι' αὐτὸν φέλλου—τὸ Ἐρνεστέν νίσε, τοῦ ὁποίου ἐγκρίνω τὸ ψευδάνυμον—τὴν Πιστὴν φίλην τοῦ «Ἄπ' Ὅλα», ἡ ὅποια ἐπιθυμεῖ ἐπιμόνως τὰ αἰσθηματὰ τῆς νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ διὰ τοῦ ψευδώνυμου τῆς—τὴν Στεφανομένην πρωτο-

μαγιά, ἡ ὅποια μὰς φθάνει τόσο πρῶτα—τὴν Ἑλένη Τέκη, θὰ ἐνεργήσω διὰ τὴν παράκλησίν σου—τὴν Κυβέλην, ποῦ παραπονεῖται διὰ τὸ μυθιστόρημα τῶν κοριτσιῶν «Αἱ τρεῖς φίλαι» ποῦ δημοσιεύεται εἰς δύο στήλας μόνον, ἐνῶ τῶν ἀγοριῶν, «Ἡ μικρὰ Ἀποικία», εἰς τρεῖς—τὸν Ναύτην τοῦ Αἰγαίου, τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου—τὴν Εἰρήνην I., τὴν ὅποια εὐχαριστεῖ καὶ ὁ κ. Μορκοῦζος διὰ τὸ εὐμορφὸν ποιημάκι, ποῦ τοῦ ἐστειλε—τὸν Π. Γ. Καπίανου, ὁ ὅποιος προοικονομεῖται διὰ τὸ Παιδικόν «βίον εὐτυχῆ, δροαίζοντα τὸν νοῦν τῶν μικρῶν φίλων σου—τὸν Κωνστ. Εὐθυμιάδην, ἡ παράκλησίς σου θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν—τὴν Ἰωάννην Γ. Κολυτιῶ, ὡς βλέπεις κατωτέρω, ἐνεκρίθη τὸ ποιήμα σου—τὸν Ἀθαν. Καρασταμίτην, θὰ ἱκανοποιηθῆς—τὸν Ἀστερόντα οὐρανόν, προωρίνω αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου εἰς τὸν Προάγγελον τῆς εἰρήνης, διὰ τὸ ὠραῖόν του ψευδάνυμον—τὸν Εὐστράτιον Ἀσδράνην, διὰ τὸν ὅποιον συνέστησα τὰ δισκία ὅπου δεῖ—τὸ Ἀρτακηρόπουλο, ἐγκρίνω, ὡς βλέπεις, τὸ ψευδάνυμόν σου—τὸν Κωνστ. Παπαδόπουλον, ὁ ὅποιος ἐμικροτεῖ τὴν ἰδέαν τοῦ Σοφ. Χ. Δημητριάδου καὶ ὑπόσχεται νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τὸν φιλανθρωπικὸν αὐτὸν σκοπὸν—τὸν Νεφεληγερέτην Δία, ὁ ὅποιος τὸς ἡμέρας αὐτὰς εἶναι ὀληθινὸς νεφεληγερέτης· λυπηθῶμας λιγάκι, δὲν εἶναι πλέον ἔαρ;—τὸν παραπονιστὴν Μοναχογιῶν—τὴν Δικαιερίτην Μείμαριδου, ὑπορχοῦν ἀκόμη πολλὰ Σάββατα—τὴν Μαρίαν Λήμωλον, ἡ ὅποια εὐχαριστεῖ τὸ Παιδικόν, διότι προστατεύει τὰ πτωχὰ καὶ φρονίμα παιδία—τὸν τῆς Ἑλλης Πόντου, ἐγκρίνω τὸ ψευδάνυμόν σου—τὸ Καλλιμάδα, ἀναμείνω ἔργα σου—τὴν Ὑπατίαν Μαυρογεωργιάδου, ἡ ὅποια διακόπτει τὸ γράμμα τῆς, διότι κτυπῆ ὁ κῆδον καὶ ἔχει... Γεωμετρίαν—τὸν I. Ζαγανιάρη, τὸν ὅποιον πιστεύω εἰς τὴν διαβεβαίωσίν σου—τὸν Κωνστ. Ν. Ζαχαρόπουλον, σὲ εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις—τὸν Καρδιαλῆ, τοῦ ὁποίου ἀνέγνωσα μὲ προσοχὴν τὰ σημιούμενα—τὴν Χρυσὴν Α. Μήνισον, πρέπει νὰ γνωρίζω, ὅτι εἴμεθα πάντοτε ἐπισκεπτεῖς εἰς τὴν ἐργασίαν σου—τὴν Μυρωμένην αἶσαν, ἡ ὅποια μόνον φίλον τῆς ἔχει τὸ Παιδικόν, ἀφοῦ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, δὲν ὑπάρχει ὀληθῆς φίλια—τὸ Φίλημα τοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιον προσεῖτε, συμπληρωματικῶς πρὸς τὴν ριφθῆσαν ἰδέαν τῆς ἐγγραφῆς ἀπόρων παιδιῶν εἰς τὸ Παιδικόν, ὅπως διανέμεται τὸ φύλλον διὰ τῶν σχολείων, ὡς πρὸς αὐτὸ ἐπιφυλλόσσομαι νὰ σὰς εἴπω τὴν ἰδέαν μου—τὴν Ἐδέκκιαν Β. Ναουμίδου, τὴν γοητευμένην μὲ τὴν ἀνάπτυξιν, ποῦ παραῖτι τὸ Παιδικόν—τὸν Ἀντίβαν, τοῦ ὁποίου ἐγκρίνω τὸ ψευδάνυμον καὶ ἀγαμένω τὰς «ὄλους πρωτοτύπους Πνευματικὰς ἀσκήσεις—τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἰωαννιμίου, ἡ καταγγελία σου ἔρχεται πολὺ ὄργα—τὸ Μή με λησμονεῖ, τὸ ὅποιον ἀπορεῖ πῶς ἐπεριούσε τὰς ὥρας τοῦ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Παιδικῶ—τὴν Ἄννα I. Μαυρίδου, εἰς τῆς ὁποίας τὸν ἀδελφὸν συνιστῶ περισσότερο προσοχὴν, ὅταν περιπατῆ, διότι αὐτὸ ποῦ ἔκαμα, νὰ διαβόηθῃ δηλαδὴ τὸ Παιδικόν εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον καὶ ἔπαιε εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ τροχιδορόμου, ἦτο ἀκαιρὸν—τὸ Ἀργιολοῦδο, τὸ ὅποιον παρεξήγησε, φρίσσει, τὸς γραμμάς μου, ἀφοῦ τὸ Παιδικόν μὰς εἶναι προωρισμένον καὶ διὰ τοὺς ἐφήδους, ὥστε διατὶ ν' ἀποκλείσῃ αὐτὸ αὐτὸ;—τὸν Ζήφυρον τῆς Προποτιδῆς, τὸν ὅποιον εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου—τὸν Ἐνριέκ. Α. Βασιλίδην, τὸ σταλὲν ποσὸν εἶναι ἀνεπαρκές—τὴν Θ. Κομπαρέκον, ἡ ὅποια, ἀντιθέτως πρὸς ἄλλην φίλην μου, ζητεῖ περισσότερο «Μικρὰν Ἀποικίαν» ὅσον διὰ τὸν ἀξιοτιμὸν ἀριθμὸν τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν λυτῶν, ὅσας παρελήθη, διότι οἱ λυταὶ εἶναι τόσο πολλοί, ὅσοι ἐβόησαν τοὺς 600 καὶ συνεπὲς κατατῆ περισσότερο ἀπὸ δύοκόλων.

Ἐχω πολλὰς ἐπιστολάς ἀκόμη διὰ ν' ἀπαντήσω πρὸς ὅσους δὲν ἀπῆνθησα, στέλλω ἕνα ἄλλο φιλάκι καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ μὲ περιμένουν

Ἐνεκρίθησαν: «Ἀφίρως εἰς τὸ «Ἄπ' Ὅλα» Ἰωάννης Γ. Κολυτιῶ, «Ἐαρ καὶ τούτης» Ἰωάννης.

ΕΙΡΗΝΗ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Θ'

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

- 91.— Δινίματος: Κριός, Ιός.
92.— Γεῖφον: Δι' ὀλίγων πολλά.
93.— Ἀντιθέτων: Ἠγητῆρ, Μέλας, Ἰσχυρός, Κενόνω, Ρυπαρός, Ἀναβαίνω, Ἀληθής, Ποθμῆν, Ὁμαλός, Ἰκανός, Κέρδος, Ἰατός, Ἀτακτος (Ἡ μικρὰ ἀποικία).
94.— Ἀριθμητικῶν προβλήματος: Ἀρκεῖ νὰ πολλαπλασιάσῃς τὸ 111 ἐπὶ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 9.
95.— Ἀκροστοιχίδος: Π η ν ε λ ὀ π η
Η ρ α
Α ε ι ψ ι α
Ε λ λ α ς
Υ ς
Σ ὀ ρ ο ς
96.— Δεξιγγίφον: τ, Ιον = τίτον.
97.— Στοιχειογράφον: Δις, Κῶς = Δίσκος.
98.— Γεωγραφικῆς ἐρωτήσεως: Γάζα.
99.— Συλλεβικῆς ἀκροστοιχίδος: Τσερ-Κίμων-Ἀσία (Τουρκία).
100.— Περιέρχον: Ν καὶ Α = Νίκητα.
101.— Δινίματος: Ἀιά-γίωσις = ἀνάγνωσις.
102.— Στοιχειογράφον: Μῆς, Ια = Μυοία.
103.— Ἐρωτήσεως: Ταρδός.
104.— Κέβου: Α ρ μ Δ
ρ Δ ρ π Δ
τ σ γ ν
Α λ μ Α ν
Α λ λ Α
105.— Ἀναγραμματισμοῦ: Γέρος, Δίμα, Δανός, Δίπιτος, Ἰάνθη (Πάργα).
106.— Ἀπανορίστου: Κ ο π ε Γ χ ἄ γ η
Ι Κ π ι ς
Ἀ δ Ἀ ν α
Κ ο ρ ν Ι λ ι ο ς
Ἀ ρ ι σ τ ο τ ἄ λ η ς
λ ε π τ ὶ ν
107.— Γραμματικῆς ἐρωτήσεως: Ὁ φακός, ἡ φακῆ.
108.— Παιγνίου: 1 2 3 4 5 6 7 8 9
Ἀ λ φ ἄ β η τ ο ν
Παίνομεν τὰ ἀντίστοιχα γράμματα καὶ ἔχομεν: Βολή.
109.— Γεωγραφικῆς ἐρωτήσεως: Σέρφος, ἔριφος.
110.— Παραδέξου: Ἡ ὀπή.
111.— Δινίματος: Σαῦρα, αὔρα.
112.— Στοιχειογράφον: Πρὸ-ἀνά-προδομα-προανίκανομα.
113.— Τριγώνου: Μ ῆ λ ο ν
η ρ ο ε
λ υ σ
ο ς
Ν
114.— Γεῖφον: Μίση τὰ περιτὰ ἔξοδα.
115.— Ἀκροστοιχίδος: Γάτα.
116.— Ἐπιγραφῆς: Ἐσο μετρίοφρον.
117.— Γεωγραφικῆς ἐρωτήσεως: Γάντι.
118.— Ἀναγραμματισμοῦ: Χτύος, νοῦς.
119.— Ἀπανορίστου: Ἀ Π ἔ ν ν ι ν α
Σ Ἐ ρ ο ς
Π ἑ λ ο ν
Π ε ρ ἰ κ λ ῆ ς
Μ Ἀ δ ρ ἰ τ ῆ
Σ υ γ γ ρ ὸ ς
120.— Περιέρχον: Σαπία.